

KOMMUNISTISTEN PUOLUEIDEN TOIMINTA JOUKKOJEN KESKUUDESSA

*Alustus Kominternin Toimeenpanevan Komitean
VI laajennetussa täysistunnossa
11. maaliskuuta 1926*

Kirjassaan »'Vasemmistolaisuus' lastentautina kommunismissa» Lenin on esittänyt mm. ajatuksen, että proletariaatin tärkein osuus on organisatorinen. Lenin puhuu mainituksessa kohdassa etupäässä Neuvosto-Venäjän proletariaatin tehtävistä, mutta epäilemättömästi on, että Lenin piti suurimerkityksisenä myös kapitalististen maiden proletariaatin organisatorista osuutta. Kapitalistisissa maissa tehtävä on tietenkin aivan toisenlainen; siellä on nyt vuorossa olevana tehtävänä voittoisan vallankumouksen järjestäminen. Sitä varten on toisaalta luotava johtava vallankumouksellinen, tarkoitusperänsä tunteva puolue ja toisaalta järjestettävä vallankumouksellinen liike puolueemme ulkopuolella.

Ja juuri tämän tehtävän täytössä, joukkojen valloittamisessa proletaarisena vallankumouksen puolelle, osa puolueemme jäsenistöstä osoittaa tiettyä *yksipuolisuutta*. Seläisten toverien mielestä kommunistinen toiminta on vain kommunistisen puoluejärjestön rakentamista ja lisäksi jäsenten värväämistä puolueeseen. Se on tietenkin perustehtävämme, mutta olisi kerrassaan virheellistä luulla, että vain tämän suuntainen toiminta on puoluetoimintaa. Suomessa oli muinoin rakennusmestari, josta sanottiin, että hän rakenteli rakennusosuuskuntia samaan aikaan kun muut rakensivat taloja. Meidän on todellakin rakennettava suurrakennus eikä vain rakennusosuuskunta.

Värvätessämme jäseniä puolueeseemme meidän on sitä paitsi asetettava tämä tehtävä itsellemme laajapiirteisesti.

Millä tavalla värväämme jäseniä? Pelkästäänkö agitoimalla ja propagoimalla? Ei, emme ainoastaan siten. Siinä me tarvitsemme niin sanoakseni havainto-opetusta, jota voimme antaa järjestämällä yhteisrintaman ja lisäksi vetämällä vallankumoukselliseen toimintaan aktiivisia puolueeseen kuulumattomia henkilöitä.

Ratkaisuaan odottavana tehtävänämmä on ennen kaikkea paitsi kommunististen järjestöjen, myös muiden järjestöjen — meille myötätuntoisten, erikoistarkoituksiin soveltuvien joukkojärjestöjen rakentaminen. Joissakin maissa meillä jo on sellaisia järjestöjä, esim. Kansainvälinen Punainen Apu ja Kansainvälinen Työväen Apu. Sitä paitsi me tarvitsemme useita enemmän tai vähemmän vapaita organisatorisia tukikohtia, joita voisimme käyttää tulevassa toiminnassamme, ettemme tekisi Sisifyksen työtä, ts. ettei meillä ainoastaan olisi poliittista vaikutusvaltaa joukkoihin, vaan ettemme myöskään antaisi joukkoihin saamamme vaikutusvallan luiskahtaa tuon tuosta käsistämme. Meidän on muodostettava kommunistisen puolueen ympärille niin sanoakseni kokonainen aurinkokunta järjestöjä ja pieniä komiteoita, jotka olisivat puolueemme todellisen vaikutusvallan eivätkä sen mekaanisen johdon alaisia.

Edelleen meidän on järjestettävä puolueemme jäsenistö jatkuvaan vallankumoukselliseen toimintaan laajojen joukkojen keskuudessa. Tässä suhteessa on tavattavissamme *toisenlaista yksipuolisuutta*, jonka voimme oikeastaan katsoa jo tietynlaiseksi poikkeamaksi; mahdollisia eivät ole ainoastaan poliittiset, vaan myös organisatoriset poikkeamat; ja keskuudessamme ovat todellakin saaneet siellä ja täällä pesäpaikan sosialidemokraattiset jäänteet, jotka on poistettava. Näitä jäänteitä on organisaatiotehtävän aliarviointi kamppailtaessa joukoista. Tässä ollaan hyvin lähellä yleensä tietoisien kommunistisen ohjauksen merkityksen aliarviointia. Valtoimien joukkojen alkuvoimaiselta liikkeeltä odotetaan jotain ihmeellistä, ilman että tehtäisiin omalta osalta kaikki, mikä on välttämätöntä tämän joukkoliikkeen järjestämiseksi ja ohjaamiseksi. Se on läheisessä yhteydessä entisiin luxemburgilaisiin poikkeamiin, jotka käsitettiin aikoinaan oppositioksi sosialidemokraattista johtoa vastaan, mutta joita nykyään ei voida pitää anteeksiannettavina.

Toverimme puhuvat nykyään paljon tilanneanalyysista, tunnuksista, poliittisesta linjasta jne., mutta tekevät valitet-

tavasti hyvin vähän joukkotoiminnan järjestämisen hyväksi. Täytyy harjoittaa tässä propagandaa sellaisen toiminnan hyväksi.

Voimme sanoa, että poliittisia taisteluja järjestäessämme olisimme olleet erikoisen huolellisia ja erikoisen tarkkaavaisia? Emme, toverimme eivät pidä erikoisen tärkeänä sitä, miten nimenomaan järjestetään kampanja tai mielenosoitus; he harjoittavat propagandaa jonkin kokouksen hyväksi, tekevät yhtä ja toista mielenosoitusten järjestämiseksi, mutta yksityiskohtainen ja konkreettinen valmistelu tuntuu puuttuvan.

Sitäkin enemmän väheksytään tällaisten joukkoesiintymisten organisatorista käyttöä. Jokaisen joukkoesiintymisen seurauksena pitäisi oikeastaan muodostua alhaalta käsin useita yhteisrintamaelimiä tulevan toimintamme strategiseksi tukikohdiksi. Ennen muuta on kiinnitettävä huomiota paikallisten, tuotantolaitoksiin perustettavien yhteisrintamakomiteoiden järjestämiseen.

Ja sitten kolmas yksipuolisuus, josta on puhuttu jo aikaisemmin, jo III maailmankongressissa. Se on siinä, ettei jokapäiväistä toimintaa käsitetä jokaisen yksityisen puolueenjäsenen velvollisuudeksi. Muistutan mieleenne Leninin ajatuksen tästä kysymyksestä. Hän kirjoitti III kongressin aikana organisaatiokysymystä koskevan päätöslauselman erään kohdan johdosta, missä puhuttiin puolueen jäsenten kiinnittämisestä vakituiseen puoluejohtoon:

»Pitäisi esittää yksityiskohtaisemmin, että useimmista Lännen legaalista puolueista puuttuukin juuri sitä. Puuttuu puolueen *jokaisen* jäsenen *jokapäiväistä* toimintaa (*vallankumouksellista* toimintaa).

Tämä on peruspaha.

Mutta se on tärkeintä.»

Kaikki me tiedämme tämän. Tämä on uskontunnustuksemme. Mutta puolueidemme käytännössä emme ole tähän asti kyenneet toteuttamaan sitä kyllin laajalti tuotantolaitoksissa, ammattiyhdistyksissä, urheiluliitoissa jne. Kun esim. järjestäessämme osastoja toimimme yksipuolisesti, niin siinä piilee tietty vaara. Hyväksyn täydellisesti kaiken, mitä organisaatiojohto on sanonut osastojen perustamista ja solujen toimintaa koskevasta kysymyksestä. Meidän on kuitenkin nähtävä ennakoita vaara: kun sanomme, että kaikkialle on perustettava lujia, tiiviitä puolueosastoja, jotkut toverit saattavat ymmärtää tämän siten, että

meidän on »tiivistyttävä» osastoissamme niin, että eristäydymme työläisjoukoista. Se olisi paha erehdys. Mieluummin ilman osastoa kuin sellainen osasto, joka toimii eristämisenämme. Osasto ei ole kommunistisen toiminnan välikappale, jos elämämme osastossa on kuin korkatussa pullossa olemista. Emme me sellaisella pullolla voi lyödä vihollisen päätä mäsäksi. Se on virheellinen osaston työn järjestämismuoto. Solun tai osaston jokaisen jäsenen tulee tajuta selvästi, että hän on velvollinen olemaan joka päivä yhteydessä sosialidemokraattisiin, syndikalistisiin ja puolueeseen kuulumattomiin työläisiin. Liioittelematta voidaan sanoa, että jokaisen yksityisen jäsenen on varsin helppo saada puolelleen vähintään 10 tuttua puolueeseen kuulumatonta työläistä tehtaassa tai työpajassa. Hän voi pitää vakituista yhteyttä heihin, vaikuttaa heihin, muodostaa yhdessä heidän kanssaan toimintaryhmän, saada heidät yhteisrintamakomiteaan ja ohjata heitä erilaisten esiintymisten aikana. Jokaisen kommunistin on oltava oikeastaan organisaattori eikä ainoastaan harjoitettava agitaatiota ja propagandaa, mutta ennen muuta hänen on opittava järjestämään muita, puolueen ulkopuolella olevia työläisiä.

Jokaisesta täytyy tulla joukkoaktiiviteetin vallankumouksellinen järjestäjä. Solun sihteeri, solun järjestäjä, ehkä mahdollisesti jotkut muut solun ja osaston toimihenkilöt ovat tietenkin sellaisia puolueyöntekijöitä, joiden tulee tehdä työtään etupäässä oman järjestönsä piirissä, he ovat ennen muuta kommunistien toiminnan järjestäjiä. Mutta puolueen muiden jäsenten velvollisuus on järjestää puolueen ulkopuolella olevat voimat. Se on vaikea tehtävä. Tov. Lenin on sanonut, että suurin vaikeus on siinä. Mutta pääasiallisesti juuri siinä toimintamenetelmämme eroaa sosialidemokraattien toimintamenetelmästä. Se on myönnettävä. Meidän on vastustettava joka tapauksessa jyrkästi sitä poikkeamaa, joka olettaa, että toiminta joukkojen keskuudessa ja tämän toiminnan järjestäminen eivät ole varsinaista kommunistista toimintaa, että puolueyötä suoritetaan vain omassa keskuudessamme, jota vastoin riviemme ulkopuolella tapahtuva toiminta on jonkinlaista sivutyötä. Ei. Puoluetovereiden enemmistön puolueyön tulee suurimmalta ja tärkeimmältä osaltaan olla puolueeseen kuulumattomien, syndikalististen ja jopa sosialidemokratistien työläisten keskuudessa tapahtuvaa organisatorista toimintaa.

Toverit, sallikaa minun kiinnittää huomionne käytännölliseen esimerkkiin, yhteisrintamataktiikan soveltamiseen eräällä alalla. Tarkoitin sellaisen menetelmän kuin naisten edustajakokousten soveltamista. Tämän menetelmän käytöstä esitimme jo aikaisemmin useaan otteeseen päätösehdotuksia, ellemmme täysistunnossa, niin suppeammissa neuvottelukokouksissa; erinäisten vastaväitteiden ja vastustuksen jälkeen hyväksyimme loppujen lopuksi päätöksen. Muutamissa maissa, eräin paikoin Saksassa ja osaksi Englannissakin olemme voineet havaita vaatimattomia yrityksiä toteuttaa käytännössä tätä päätöstä. Nämä yritykset ovat olleet kuitenkin niin vaatimattomia, että tuskinpa rohjettaneen pitää niitä edustajakokousmenetelmän soveltamisena. Englannissa todellakin yritettiin järjestää pitempiaikaista aktiivista toimintaa työläisnaisten keskuudessa, mutta missään ei ole naiset edustajia välittömästi tuotantolaitoksista. Saksassa ja myös muutamissa muissa maissa oli paikoin naiset edustajia tuotantolaitoksista, mutta heidät kutsuttiin koolle vain tekemään päätöslauselmia eikä sitä varten, että olisi suoritettu vallankumouksellista työtä. Ne eivät ole läheskään oikeita naisten edustajakokouksia. Tämän menetelmän luonteenomaisimmat piirteet ovat nähdäkseni seuraavat:

1. Valitaan naiset edustajat tuotantolaitoksista. Naisia voidaan valita edustajiksi myös ammattiyhdistyksistä tai erilaisista naisjärjestöistä, mutta tärkeintä on valita naiset edustajia tuotantolaitoksista.

2. Nämä edustajat on kutsuttava aika ajoin kokouksiin.

3. Meidän on järjestettävä aktiivista toimintaa eikä ainoastaan kutsua koolle kokouksia hyväksymään päätöslauselmia. Kuinka se käy päinsä? Suuret edustajakokoukset eivät tietenkään voi osoittaa erikoisempaa aktiivisuutta. Kokousten osanottajat on jaoteltava ryhmiin pitäen silmällä erilaista toimintaa: toimintaa tärkeiden ajankohtaisten tunnusten toteuttamiseksi, toimintaa eri aloilla tuotantolaitoksissa, ammattiyhdistyksissä, osuuskunnissa, vankien avustamiseksi (Kansainvälisen Punaisen Avun hyväksi) jne. Pitää osata järjestää tämä toiminta. Edustajien tämänlaatuisten toiminnan tulee tapahtua kokousten välikausina. Näitä kokouksia ei ole syytä pitää liian usein: riittää, jos niitä on kerran kuukaudessa, jopa kenties kerran kahdessa kuukaudessa. On vain järjestettävä aika ajoin selostustilaisuuksia työpaikoilla.

Saattaa olla tovereita, jotka kuullessaan tällaista ensimmäisen kerran ajattelevat, että tämä on jo liiaksi »venäläistä». Ei, toverit, vallankumouksellinen toiminta naisten keskuudessa saattaa sisältönsä puolesta olla ja sen pitääkin olla Venäjällä aivan toisenlaista kuin Länsi-Euroopan maissa, mutta itse menetelmä on mielestäni mitä luonnollisin menetelmä, jonka avulla proletaarinaisten voimat saadaan aktiiviseen vallankumoukselliseen toimintaan.

Kapitalististen maiden ammattiyhdistyksissä työläisnaisilla on harvoin mahdollisuus aktiviteettinsa osoittamiseen. Meidän tulee tämän uuden menetelmän avulla antaa heille sellainen mahdollisuus. Siitä ei, toverit, kuitenkaan synny mitään, jos puolueemme ja puoluekeskuksemme eivät käsitä, että tämä toiminta on tärkeä puoluetehtävämme. Olisi tietenkin paljon helpompi perustaa vanhantyyppisiä naisjärjestöjä, sellaisia, jollaisia oli jo vanhassa sosialidemokraattisessa liikkeessä. Sellaisiin naisyhdistyksiin kommunistien vaimot voisivat kuulua yhdessä muiden naisyhdistyksiensä kanssa. Mutta useissa tapauksissa mainitunlaisen järjestön työllä ei olisi vallankumoukselliselta näkökannalta katsoen arvoa.

Meidän on nyt kiinnitettävä huomiomme ennen muuta toimintaan työläisnaisten keskuudessa. Tästä asiasta on päätetty jo monta kertaa, mutta tähän asti puolueemme eivät ole vielä koskaan ryhtyneet vakavissaan toteuttamaan sitä käytännössä. Puoluekeskuksemme eivät ota vakavalta kannalta toimintaa työläisnaisten keskuudessa. Sitä ei tietenkään sanota, vaan päinvastoin myönnetään kyseinen toiminta tärkeäksi, mutta johtavat toverit eivät tee mitään sen hyväksi, että tällaista toimintaa olisi. Puolustukseksi viitataan siihen, että on kovin paljon muuta työtä. Toisinaan tämä pitää paikkansa. Mutta se ei kelpaa puolustukseksi. Tov. Leninilläkin oli hyvin paljon monenlaista työtä, mutta silti hän omisti paljon aikaa ja huomiota naisten keskuudessa suoritettavalle työlle, koska hän näki aina sen tärkeyden.

Meidän pitäisi luullakseni Toimeenpanevan Komitean seuraavassa täysistunnossa tiedustella puolueiden kaikilta johtavilta keskuksilta, mitä ne ovat todella tehneet tällä tärkeällä työsaralla. Kysymys ei ole siitä, että puolueeseemme kuuluville naisille sanotaan: teidän tulee tehdä sitä ja sitä, ja rajoitutaan moitteeseen, kun he eivät tee mitään tai tekevät hyvin vähän. Käytännön kannalta on

mielestäni paljon tärkeämpää, että komiteoihin, jotka johtavat toimintaa naisten keskuudessa, kuuluisi miestovereita, keskus- ja paikalliselinten johtavia jäseniä. Vain siten saadaan puoluejärjestöjemme vastuunalaiset toverit kiinnostumaan tähän toimintaan. Puoluekeskuksen tulee todella määrätä tähän työhön vaikutusvaltaisia tovereita. Naisedustajakokousjärjestelmän soveltamiseen nähden on ennen muuta harjoitettava itse puolueessa propagandaa tämän menetelmän hyväksi, ja sitten on valmistettava ohjaajia tätä työtä varten. Näin on tehtävä joka puolueessa. Heti kun saamme valituksi sanokaamme vaikka 10 tuotantolaitoksesta 20 naisedustajaa, me voimme jo ryhtyä järjestämään aika ajoittaisia naisedustajien kokouksia. Se riittää aluksi. Nämä 20 edustajaa jaotellaan kahteen, kolmeen tai neljään ryhmään vastaavaa toimintaa varten. Se on oleva alussa varsin vaikeaa. Mutta juuri siinä toimintamenetelmämme eroavat sosialidemokraattien toimintamenetelmistä.

En pysähdy tarkastelemaan konkreettisesti toimintaa, jota illegaaliset puolueet suorittavat laajojen joukkojen keskuudessa. Siitä tekisi mieleni sanoa hyvin paljon: illegaalisten puolueidemme toiminta on vielä liian maanalaista. Ne harjoittavat tosin väliin propagandaa, joka liikkuu maan ja taivaan välillä, mutta niiden maallinen organisatorinen toiminta on riittämätöntä. Usein monet illegaalisten puolueiden jäsenet eivät pidä *legaalisen* kirjallisuuden levitystä kyllin vallankumouksellisena toimintana. Useimmissa illegaalisissa puolueissa on liian paljon sellaista maanalaista toimintaa, joka voisi olla aivan legaalista ja jolla silloin olisi paljon suurempi vallankumouksellinen merkitys. Näitä kysymyksiä pitää harkita seikkaperäisesti valiokunnassa. Valiokuntamme, jota on leikillä ruvettu sanomaan joukkovaliokunnaksi, on ensiksikin laatinut esittämämme päätöslauselman ja edelleen viisi muuta päätöslauselmaehdotusta, jotka tullaan esittämään Toimeenpanevalle Komitealle ja nimenomaan organisaatiotoimikunnalle hyväksyttäväksi: myötämielisistä joukkojärjestöistä, joilla on erikoistarkoituksensa, talonpoikaisjärjestöistä, työstä kulutusosuuskunnissa, työstä urheiluliitoissa ja puolueettomasta kustannustoiminnasta. On itsestään ymmärrettävää, että näiden päätöslauselmien merkitys jää liian vähäiseksi, jos emme kykene järjestämään tätä työtä täysistunnon jälkeen. Meidän on perustettava kunnan elimiä, jotka pystyvät järjestämään tämän työn niin Toimeenpa-

nevassa Komiteassa kuin myös puoluekeskuksissa. Valiokuntamme päätarkoituksena on ollut vain kiinnittää eri puolueiden johtavien tovereiden huomiota tämän tehtävän tärkeyteen.

Sanottakoon lopuksi, että tehtävämme ei ole ainoastaan kommunististen järjestöjen, solujen ja osastojen muodostaminen, vaan myös vallankumouksellisen toiminnan järjestäminen joukkojen keskuudessa. Tehtävämme ei ole ainoastaan agitaation ja propagandan, ei ainoastaan joukkojen poliittisen liikekannallepanon järjestäminen, vaan myös välttämättömästi kommunistisen puolueen joukko-vaikutuksen organisatorinen varmistaminen, ei ainoastaan uusien jäsenten värvääminen puolueeseen, vaan myös joukkojärjestöjen rakentaminen meille myötämielisten puolueettomien keskuuteen. Ei ole ainoastaan pantava toimeen satunnaisia joukkokokouksia, -kampanjoita, -mielennyksiä ja -esiintymisiä, vaan on järjestettävä niitä suunnitelmallisesti, eikä vain järjestettävä, vaan myös osattava käyttää niitä organisatorisesti hyväksi nostamalla joukoista aktiivisimmat ainekset vakituiseen toimintaan kommunistisen puolueen johdolla. Ei ainoastaan pidä kiinnittää huomiota siihen, miten kommunistiset solut tai ryhmät esiintyvät työläisjoukkojen edessä tai miten kommunistisen järjestön yksityiset jäsenet pitävät selostuksia kysymyksestä tai toisesta, vaan ennen muuta on järjestettävä jokaisen *yksityisen* toverin jokapäiväinen, vallankumouksellinen, arkinen toiminta joukkojen keskuudessa. Ei ole ainoastaan järjestettävä agitaatio- ja propagandatoimintaa, vaan on järjestettävä myös tovereidemme, *vallankumouksellisten organisaattorien*, poliittinen työ puolueeseen kuulumattomien työläisten keskuudessa.

»Šestoi rasširennyi plenum Ispolkoma Kominterna (17 fevralja — 15 marta 1926)». Stenografitšeski ottšot. Moskva, Gosizdat, 1927, str. 485—490

Suomennettu tätä kokoelmaa varten